

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Spørgsmaalet om Assurance af Statens Ejendele har adskillige Gange været til Forhandling mellem Folketingets Finansudvalg og de skiftende Regeringer. Der har fra Folketingets Finansudvalgs Side ytret sig stærke Ønsker om, at man maatte komme til en anden Ordning end den nuværende, idet man havde det Indtryk, at det var ret tilfældigt, hvorledes de forskellige Statsinstitutioner forholdt sig med Hensyn til Assurance. Man havde det Indtryk, at medens nogle af Statsinstitutionerne omhyggelig holdt assureret, var der andre, hvor man saa bort fra Assurancen, saa at der i det hele ikke var nogen Plan i det. Dette har givet Anledning til, at der gennem statistisk Bureau i Sommerens og Efteraarets Løb er blevet anstillet Undersøgelser paa dette Felt, og det har da vist sig, at de Formodninger, man havde i saa Henseende, have været ganske rigtige. Af Statens faste Ejendomme, Løsøre, Skibe og Samlinger til en samlet Værdi af 405 Mill. Kr. viser det sig, at 212 Mill. Kr. vare assurerede, medens 192 Mill. Kr. holdtes uassurerede. Af de 212 Mill. Kroners Værdi, der holdtes assurerede, var der efter 20 Aars Gennemsnit svaret en aarlig Præmie af 201,996 Kr., medens det viste sig, at de 20 Aars Skader kun udgjorde 47,500 Kr. aarlig. Resultatet var altsaa dels, at en meget stor Del af Statens Ejendomme aldeles ikke holdes assurerede, dels at der af det, der holdes assurert, svares en Præmie, som ikke staar i noget Forhold til den Skade, der lides. Begge disse Forhold have jo givet tilstrækkelig Anledning til at tage Spørgsmaalet op, og det ligger da ganske overordentlig nær, naar Staten ejer Ejendomme og Løsøre til saa store Værdier, at det billigste og bedste er, at Staten er sin egen Assurandør. Det er ogsaa denne Betragtning, som er Grundlaget for dette Forslag. Naar Staten nu skulde være sin egen Assurandør, kunde man gaa en af tre Veje. Den ene var den at sige: Vi gøre slet ingen Ting i den Anledning; vi tage Brandskaderne, efterhaanden som de komme, og føre dem til Udgift paa de aarlige Finanslove, og dermed er det forbi. Den anden Vej var den at sige: Vi oprette et Slags Forsikringsselskab for Staten, hvor vi klassificere de forskellige Ejendomme efter deres Brandfarlighed og lade dem indbetale Assurancepræmie, ligesom de hidtil have indbetalt til de private Selskaber, og vi opspare da efter-

haanden, hvad Præmieindtægten overstiger Skaderne. Endelig var den tredje Udvej den, at henlægge et vist Beløb som en Fond til Sikkerhed mod Brandskader. Af disse 3 Veje har jeg valgt den sidste. Den første har jeg ikke ment tilraadelig; thi det vilde sige det samme som, at man overhovedet slet ikke holdt assureret. Det kunde jo godt gaa, saa længe der kun var Tale om Brandskader af mindre Omfang; men naar der virkelig hændte en større Brandskade, vilde Bebrejdelsen dog ramme dem, der ikke havde assureret. Man vilde sige: Det er dog letsindigt, at man aldeles ikke har sikret sig mod noget saadant, saa at man herved kommer til at staa overfor en pludselig, meget stor Udgift, som man nu ingen Midler har til at afholde. — Den anden Udvej var den at lade Staten, om jeg saa maa sige, danne et Brandforsikringsselskab for sine Ejendomme. Det vilde medføre en ikke ringe Administration, der vilde sluge en stor Del af Præmierne. Det er jo de private Selskabs store Administrationsudgifter, der bevirke, at de maa opkræve betydeligt mere i Præmier end det, der svarer til Brandskaden. Noget lignende vilde ske, hvis Staten gik denne Vej. — Den tredje Vej, forekommer det mig i alle Henseender, er at foretrække. Naar vi henlægge et nogenlunde stort Beløb som Sikkerhed for kommende Brandskader, opnaa vi det, at den Dag, da der virkelig indtræffer en alvorlig Brandskade, skulle vi ikke straks gaa til Aarets løbende Indtægter og tage deraf, saa have vi Penge, som ligge til samme Øjemed, og som kunne tages uden at komme til at tynge paa Aarets Budget. Og for det andet behøve vi ikke nogen synderlig Administration af en saadan Fond; man behøver ikke et stort Kontor i den Anledning, og der behøves ikke at føres Kontrol med de enkelte Ejendommers Brandfarlighed.

Man er altsaa i dette Forslag gaaet denne Vej, og det foreslaas, at der henlægges en Fond paa i alt 4 Mill. Kr. til at møde kommende Brandskader. Hvis man vil undersøge, hvorledes dette kan slaa til, vil man af de Opgørelser, der findes i Motiverne til Forslaget, saaledes som det er forelagt i Folketinget, se, at Gennemsnittet af 20 Aars Brandskader for samtlige 405 Mill. Kr. Ejendomme og Løsøre beløber sig til 73,000 Kr. Naar vi sætte Rentefoden af de 4 Mill. Kr. til 3½ pCt., faa vi et aarligt Renteudbytte af 140,000 Kr., hvilket altsaa er omtrent det dobbelte af Gennemsnittet af Skaderne for